

5. szám.
Julius 29-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra jan.—jun. 3 frt., és 3 hóra
jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni milder postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XVI kötet.

FÁY ANDRÁS HALÁLÁRA

† 1864. Jul. 26.

A humor és vígság istennőjét mi baj érte?

A ki kaczagni szokott, kit sirat oly szomorún?

FÁYnk nincs többé! Legjobb, leghűbb fia volt ó;

FÁYnak elvesztén nem esoda szíve ha fáj!

„SERVUS HUMILLIMUS“ ÉS „NO MI BAJ?“

Mindenkinek a nagy világban
Van, a kihez menjen gálában
Mondván „servus humillimus!“
S ismét mindenkinek van olyan
Kit negligésben elfogadjon,
Igy szólván hozzá: „no, mi baj?“

Szegény kosta a patronushoz
Ha megy, megmosdik, kaputot húz,
És szól „servus humillimus.“
De hogy ha mendikáns kopogtat,
Ó is papucsot húz, kopottat,
És így fogadja: „no mi baj?“

Patronust, — ha megy udvarolni
Főispánt, — fedi arany holmi
És szól: „servus humillimus.“
Kegyelmes ur slafrokkban várja,
Midőn az ajtót reá tárja,
S félvállról kérdi: „no mi baj?“

Főurat fedi selyem bársony jelmez
Midőn alászáll a — férgekhez;
Mondván: „servus humillimus.“
S az kabátot sem ölt magára
Egészen pörén, czédán várja;
És azt sem kérdi: „no mi baj?“

Színhazi publikumfogás fürdön.

Másutt is nehéz a közönséget arra fellázítani nyáron, hogy színházba menjen, hát még fürdön, a hol az ember, ha egymást nézi, az is elég mulatság.

Már délután három óra s még egy jegyet sem vittek el a pénztártól; pedig a veranda és gyógyudvar tel van válogatott közönséggel.

Egy, a tárgyban sok érdemmel bíró toborzó neki indul a keserű adószedésnek.

Három termetes ur, ki most végezte az ebédet oda fenn, ide jött le a fekete kávé elkölteni.

„— Ah, kedves egészségükre az ebédet! Hányadszor tetszik ma kávézni? Csak másodszor? Harmadszor majd uzsonnára ugy-e? De meg is látszik az áldás! Ez aztán az egészség! El tetszik ma jönni színházba? Mit? Hogy nem kellene önöknek a színészek? Igen, de annál inkább kellene önök a színészeknek! Önök már háromszor ebédelték ma, azok meg, szegények, csak ma estére fognak tegnapra valót reggelezni, ha lesz bevétel. Csak nem engedjük azt a gyalázatot megtörténni a hazán, hogy ily bőség idején a tudomány és művészhatalom meghaljon éhen!”

Ezek megadják magukat.

Most ide vetődik valami vatermörderes, borotvált állu egyéniség; valami bécsi börze ágens.

„— Ah, hozza Isten! Ön valószínűleg zártszéket keres a mai szini előadásra? Hogy érdemes-e azt meg nézni? Elhiszem azt. Hogy ön bécsi, párisi színházakhoz van szokva? Bagatelle! Ez itt olasz és spanyol! Ma lép föl signora Filomela di Carmonadli az afrikai nőben Mayerbeertől, a mit még Párisban sem adtak. — Nem hallotta ön hírét signora Carmonadlinak, férjezett Savanyo Caposta? Az nagyszerű! Párisban jobb szeretik, mint Charlotte Grisit! — Aztán milyen a kiállítás! A díszletek mind selyemből és chinai porcellánból vannak; az előfüggöny maga négyezer ötszáz hatvankét forintba került; Pestet ábrázolja; ott van a kereskedelmi csarnok az előtérben, este hat órakor kiteszik az ablakába a bécsi börzefolyamról érkezett telegrammot, azt is megláthatni rajta, s mikor vége van az előadásnak, minden ember kap két forintot vacsorára. És mindezt hetven krajczárért.”

A börzeügynök nevet és fejcsóválva viszi a hetven krajczárt a cassához.

Most végig megy egy köpczös parasztgazda, feleségével, leányával az udvaron.

„— Ah jó napot, bácsi! színházba ugy-e? színházba? hogy nem oda? hát hova? Nincs az most itthon. Elment Veszprémbe; ne is keressék: menjenek inkább a színházba. Ma új darabot adnak. — Pompás darabot,

lesz benne ének, táncz, nagy tűzijáték. Hogy ki volt az a Choufleuri ur? Hát nem hallották hírét, az Napoleonnak az első minisztere, valóságos született francia; ez volt az, a ki kivitte, hogy Franciaországban nem fizetnek szőlődézmát, se accist, azért indított Napoleon háborút, hogy azt akarta, hogy itt se fizessenek. No hát ez az a Choufleuri. Ezt meg kell nézni; előadás alatt fánkot fognak osztogatni, s előadás után minden ember kap egy pohár bort (otthon a pinczében, ha még maradt.)“

Ez is velünk jön.

Egy gömbölyü arcú és termetű tisztelendő atya telepedik le valamelyik asztalhoz.

„Alázatos szolgája, admodum reverendissime domine! Engedje meg, hogy tiszteletemet kinyilatkoztassam. Rég van szerencsém jó híréből ismerni. Hogy honnan ismerem? Hahó! Ki ne emlegetné azt, a ki annyi jót tesz a szegényekkel, az inségesekkel. Nézze csak admodum reverendissime: ezt a szerencsétlenséget. Ma reggel a director épen arra nyit be a színpadra, mikor kilencz színész már a nyakára kötötte a kötelet, hogy mikor felhúzzák a kurtinát, — őket is huzzák fel vele együtt. Borzasztó eset! Ha kilencz színész egyszerre előli magát, tizennyolcz özvegyet hagy maga után! Most ezeknek a javára lesz előadás: eltetszik jönni ugy-e? Nem is kérdelem. Hogy még ma haza akar admodum reverendissime utazni? Színház után a legszebb idő. — Hogy itt hagyja az alkalmatosság? Semmi baj. Itt áll az én négy lovas hintóm, parancsoljon vele; akár mikor; mibe fogassak? brumba, faetonba, batárba, nájdicsámba? Tessék választani!

A tisztelendő ur is kénytelen velünk jönni.

Most hire futamodik, hogy három előkelő ur, a ki nagyon bizonyos páholy vásárló, összeesküvést tervez a szomszéd faluban lakó X. urhoz teendő barátságos kirándulásra. Ennek utját kell állani. Pedig már a kocsi is megrendelték.

— Alázolgája. Hallották már azt a borzasztó esetet. Most beszéli itt egy hiteles ember, a szomszéd falubeli káplány: hogy szegény X. ur a mult éjjel megtévelyodott. A vendégeit, a kik nála voltak, baltával hajigálta, maga a szegény káplány is az ablakon menekült ki előle. Én kértem, hogy ne mondja senkinek, ne is mutassa magát többet itten, hogy hire ne futamadjék. — Ugy-e jól tettem? Szegény X. úr! milyen derék ember volt! Aztán el tessék járni színházba.

No ezeket is itthon marasztottuk.

Most egy kereskedő család érkezik, nagy pompával, három hölgy, két férfi!

— Helyet, helyet! asztalt ide, pinczér! Nem látod, kik jönnek? Ez a derék család ni! Ilyen hazafiak

és honleányok kellenének sokan! Bezzeg nem kell ezeket biztatni, hogy jöjjenek a színházba; mindennap ott vannak. De akárhogy elnézi az ember, nem is lát szebb leányokat az egész publikumban, mint ezek. Ugy se géljen, a publikum fele csak azért megy színházba, hogy őket láthassa. Az apjuk, az pedig a legsolidabb ember fél Magyarországon; s aztán micsoda generositás! Kitesz akármi született mágnáson. Művészetre, irodalomra a mit kiad, számba sem veszi. Ezt becslöm aztán.

Ez mind hát mögött mondatik, de ugy hogy hallhassák

Világos, hogy mind ott lesznek.

De az is világos ám, hogy a közül a hat üzér közül, a ki amott egy asztalt elfoglalt, s gyapjúról s repczéről értekezik, egy sem szándékozik komoly harcz nélkül megválni. Ide már drasztikus eszközök kellenek.

„— Uraim! A ki lump, ahhoz én nem beszélek! A ki nekem azt mondja, hogy az a hetven krajczár és boldoggá teszi, annak azt mondom, agyiő, nesze még hetven krajczár hozzá, légy kétszer boldog! A kinek csak a pénz az Istene, a ki két garasért az öreg apját is eladná, olyan emberrel én szóba sem állok. Karsamedíner! Tessék felszedni az elhajított szivar csutákat; az igen jó üzlet. Önök azonban, tudom, hogy nem ilyen emberek, hanem igazi gentlemanek, a kik ötven krajczáros kabánost szívnak. Pffj Teufel! Az olyan ember, a ki vissza kér a koldustól fél krajczárt, ha egy egészet adott neki. No iszen, majd olyan embert is mutathatok én az uradnak.

Hárman vállat vonítanak és nevetnek rajta; de három megtér és kapitulál 50 krajczárig egy parterre jegyre.

„—Itt jön az amerikai! Ez a derék gyerek ni! God bej sir! Hogy vagy öreg? Most jött ide, s már magyarul beszél. Hau-du-ju-dú! Eljőjj ma a színházba, öreg: jó hír jött Amerikából; megverték a rabszolgatartók az éjszakiakat kegyetlenül. — Vagy te is északi vagy? No hát akkor az éjszakiak verték meg a rabszolgatartókat még kegyetlenebbül. Erről lesz az egész előadás, és kedvedért angolul fognak énekelni az egész darabban végig, s a yanke doodle csárdást elhúzzák háromszor. Végül a Kearsage és az Alabáni hajók között történt tengeri csata fog életnagyságban két csavargózós halászladik által producáltatni.

No az egy páholy!

„— Uraim, először trombitálnak. Csináljanak tourokat, a kik kártyáznak, háromszor körül, aztán megy minden ember, a ki meg nem akar betegedni a hosszas üléstől. Tessék egymásnak szaporán fizetni. Ah, nagyságod nyert tíz forintot: no abból ötöt rá szánhat egy páholyra. Méltóságodnak pedig veszteni tetszett húsz fo-

rintot? No ha huszat adhatott a pique drámáért, adhat még ötöt azokért a szép eleven drámákéért. — Tudtam én azt.

Második trombitaszó.

„--- Uraim! Dámám! Politzey Stunde hat geschlagen! Öt órán tul nem szabad kártyázni, most jött ki a concordatum: birságot fizet, a ki itt marad.“

A toborzott nép felkerekedik és megy.

De még néhány asztalnál ott marad egy-egy csapat, mely bele tüzelte magát a robberekbe s nem hagyhatja abba.

Harmadszor trombitálnak.

— Talpra magyar! Hangzik a trombitaszó! urak, siessünk. Itt ne maradjunk. — Jön Patkó, jön Hajnal, tizenkettő magával, mindenkit kirabol, a kit itt talál. Menjünk a színházba, oda nem jöhet be, mert bilétet kérnek tőle!

Még aztán egynehány tapsomra volna szükség, mert a fürdői publikum blazirt, — nem szeret maga tapsolni.

Egy csoport léhűtő ott támasztja a korlátot.

— Hát ti mért nem mentek a színházba, akasztó-fára valók? Itt kell lopni a drága napot? Aló marsch, a színházba. Én fizetek helyettetek. Aztán tapsoljatok. Ha jól viselitek magatokat, kaptok tőlem előadás után fejenkint öt garast, meg egy csinált virágbokrétát a kalapotok mellé.

Végtére ilyenformán csak megtelik páholy, zárt-szék és karzat. A publikum jól mulat az előadáson, de még jobban azon, hogy milyen mesterséggel engedte magát összefogatni?

Csak a tapsonczok veszik komolyan a dolgot. Előadás után, mikor legtöbb nép a gyógyudvaron, megjelentek levett kalappal s kérik azt az öt garast a tap-solásért.

— Ne féljeteek fiaim. Az öt garastok fejenkint kijár. Szeretem, hogy takarékosok vagytok, nem felejtkeztetek meg róla. Jó helyen fekszik nálam a kapitálistok. Majd holnap megint gyertek el tapsolni, megint lesz nálam öt garastok; az lesz már tíz garas; negyven esztendeig mindennap benn hagyjátok nálam; felszaporodik tizezer forintra; annak a kamatjából is megélhetek Derék, takarékos fiúk! alig husz huszonöt esztendősek, már is pénzt keresnek, s nem költik el, nem isszák be; itt hagyják nálam. No fiaim, már most menjeteek haza.

És ez másnap, más variációkkal megint újra kezdődik.

A mi mindennapi kenyerünk.

„Add meg mi nekünk a mi mindennapi kenyerünket ma.“

Emléksorok egy lapon.

Erdélybe utazott 1845-ben Vörösmarty Deák Ferenczel, barátságos látogatásra Vesselényi Miklóshoz. Utközben belátogattak Szabolcsmegyében Bónis Samuhoz, s néhány napig ott időzvéen, időtöltésül egyszer kirándultak szalonka-vadászatra.

Amint vissza jönnének, a helybeli tiszteletes barátságos nyájassággal utjokat állja, s szeretetteljes erőszakolással bedisputálja a társaságot az ő „szegény házába.“ A tiszteletes ur azon nagy szerencsét, hogy olyan két nagy hazafi, mint Deák és Vörösmarty az ő küszöbén belül volt, azzal óhajta tetézni, hogy emléksorokat is kívánt birni a nagy hazafiaktól, s egész alázattal submittálta az arra szánt papirszeleteket.

Vörösmarty nem ismert nagyobb torturát, mint mikor öt olyanok helyezték ostromállapotba emlék lapért, a kik nagyon derék családtagok, jó hazafiak, fele-

barátok, szomszédok, komák, sógorok lehetnek, de költészetre ragadó tulajdonaikat nem ismerte a világ. Most is hasonló hinárba kerülén, szemlátomást elkedvetlenegett, a mit 'Deák Ferencz észrevéven, s kitalálván az okát, egész jó kedvvel vette a tollat s irt néhány sort, aztán oda tolta a papírt Vörösmarty elé. Ez rápillantván Deák iratára, szemlátomást derülni kezdett az arcza, s ő is irt a jókedvtől ragyogó arcczal. A tiszteletes pedig kissé megütődhetett, midőn csattanó epigramma, s eget verdeső politikai böles mondat helyett ezt olvasá:

„Alulirt, több tettes, ns. vgyék táblabirája bizonyitom, hogy Vörösmarty Mihály ekkor s ekkor itt jártában vadászott, és ezen vadászaton hét szalonkát ejtett el egy lövésre. Deák Ferencz.“

„A fentebbieket én alulirt is bizonyitom, azon különséggel, hogy nem egy lövésre ejtettem el hét szalonkát, hanem hét lövésre egyet. Vörösmarty Mihál.“

A mi mindennapi kenyerünk.

„Add meg mi nekünk a mi mindennapi kenyerünket ma.“

A l á r g é s z.

Mondja nekem azt valaki,
És szemébe nevetek:
Hogy két urnak egy időben
Jól szolgálni nem lehet?!

Épen tegnap öklelém föl
E közmondást mérgesen
Négy dolognak megfelelően,
S pedig emberségesen!

Trafikáns is örült volna
Látva, — és Nikózián
Tapsolt rája az egekben,
Ugy megszittam a pipám!

Guta ütött professorom
A magasból szólt reám,
Hogy körmeim egészségi
Szabály szerint vagdalám.

S Apolló is tiszteltetett
Hallva ujdón dallomat,
Bakhus pedig koszorút font,
Ugy leittam magamat! . . .

Kukoricza Jancsi.

E p i g r a m m a.

Nem tagadom Málvin, hogy éget két szemed, ámde
Hogy jobban éget tyukszemem, az bizonyos!

Buksi.

Egy férj, a ki nejét férhez adja.

J. Esztertől.

(Vége)

Az ilyen feleség keresésnek aztán kaczagott az egész társaság a kocsiiban.

Nó de még el se mondtam, hogy adtam hát férhez feleségemet, még azt elmondom, ajánlkozott Misi. Hát még tovább is van? kérdezte kaczagva az egyik éltes nő, ki az egész meséből egy szót sem hitt.

Van bizony, szólt az egyik idősebb utazó, a ki úgy látszott, ismerte Misit, s ők tán rokonok is voltak, mert urambátyám és öcsémnek czimezték egymást. Erdemes lesz meghallgatni, én mondhatom, hogy már sokszor hallottam Misi öcsémtől elbeszélni, mert elmondja ám azoknak is, a kik már hallották, szegény öcsém egy van vele, mint a verkli már benne van, azt a nótát el kell neki fűjni.

Nekünk meg valóságos meglepő újság egy férj, a ki nőjét férjhez adja tisztességesen, mint valami gondos apa. Kérjük, csak mondja tovább, szólt egyik utitárs mindnyájunk nevében. Ha kívánja, szívesen el is hiszszük, igen mulatságos, az is volt csakugyan, kivált egy előadva, mint élénk özvegy legényünk ahhoz értett.

Már azt csak tessék elhinni, mert az mind szent igaz, a mit én beszélek, hiszen csak úgy nagyjából mondom el, — nem is lehetne hét esztendei történeteket egy fél nap elbeszélni, még ha úgy verkli módra folyna is a szó belőlem, mint urambátyám tréfásan csufolódik, hanem a nóta az csakugyan bennem van, helyben hagyta urabátyja megjegyzését Misi.

Mi tehát, a milyen szép békés egyetértésben éltünk hat évig: a hetedikben oly szép egyetértéssel elváltunk törvényesen. Karomra fűztem Málcikámat, miután ki nyilatkozta, hogy elfogadja férjül az én barátomat, hogy hozzá megy nőül imádójához, kérőjéhez — elmentünk hát karonfogva az illető paphoz, bíróhoz, bejelentettük való szándékunkat. — Azok azon kezdték, hogy nem hitték komolynak, hogy el akarnánk válni. Mikor elhitték, akkor meg elkezdtek békéltetni. Nem haragszunk mi, nem is veszekszünk, nem vagyunk mi porlekedő felek, mi csak elakarunk válni törvényesen. Állítottuk mindketten. Magam nem vihettem ügyemet, megbiztam hát egy ügyvédtársamat, tegye meg a szükséges lépéseket, hanem utána járjon, sürgesse a mennyire lehet. Én addig elmentem utazni.

Aha! már akkor elkezdte keresni a másik feleséget, jegyezte meg a másik utitársnő.

Már biz én nem is tagadom, volt szükségem egy kis szórakozásra, otthon türelmetlen lettem volna a pör rendes folyását bevárni. — Egyszer aztán kaptam egy levelet ügyemet vívő barátomtól, hogy elváltásunk nem sokára megtörténik törvényesen. — Akkor felpakoltam Málcikámat, elvittem Pestre, ott minden szükségességet, a mi a nőknek kiházásához kell, bevásáltam. Málcikám is gondoskodott rólam, mint leendő legényről ő is vett számomra tizenkét pár fehérneműnek való golyócsot, azt aztán, mielőtt férjhez ment, megvaratta — otthon a háznál tartott varrópókat a maga számára — és otthon varratott meg mindent, személyes felügyelete

alatt. Hanem tette hozzá kaczagva Misi, az én üngeimen lehet is észre venni, hogy menyasszony felügyelete alatt készültek, nincs azokon gomb egyen se, rám szedtem egymásután mind és vágtam is a földhöz valamennyit.

Azt ugyan nem jól tette, vágott szavába az utitársné, hanem mikor már kettőn is nem talált gombot, ne szedte volna magára a többit, hanem rendelte volna meg, hogy varranak rá gombokat valamennyire, azt a mosónéja is megtette volna.

Hiszen úgy is varrt már rájok a mosóném, nem is panaszsképp mondom, de biz akkor egy kicsit izgatott voltam. Azért ne tessék gondolni, nem vagyok én olyan hőbortos, ne hidje Etelke kisasszony, mentegette magát Misi.

Dehogy is hiszem, egy szót se hiszek az egészből, válaszolt nyugtatólag, mosolyogva a kis leány.

De a többit pedig elhidje; mert az mind tiszta igazság, erősködött Misi, ime tessék nézni ezt a photograph képet, mikor már Pesten minden dolgunkat elvégeztük, Málcikámat ilyen szépen felöltöztettem, mint itt a képen láthatni, magam is megkefelődztem, tiszta zsebkendőt vettem magamhoz.

Látszik az is itt a képen, jegyezte meg Etelke.

Valóban a kabátzsebből egy darab fehér kendő kilátszik a képen, melyen a békésvaló házastársak le vannak együtt photographozva szépen, mind ketten egy virágos kertben, árnyékos lugosban ülve, kezeiket egymásnak nyujtva — valószerűen búcsuzóra.

Tartsa meg Etelke kisasszony, kérem, tegye a kép gyűjteményébe, tudom, sok mindenféle alaku kép van már albumában, tegye ezt is közéjük, ilyen tudom még nincs, ajánlotta képét fiatal utitársnőjének Misi.

Már az igaz, válaszolt Etelke, hogy ilyen nincs, ez ritka kép, de ha ön mindenkinek ajándékoz egyet, a kivel találkozik, és a kik meséjét meghallgatják, hát az a photograph az ön képeiből is meggazdagszik, annak jó keresete van.

De nem ad ám mindenkinek, jegyezte meg kaczagva az éltes nő, lám itt nyolcz utitárs a közül csak egynek adott, ön az a szerencsés kis Etelkém.

De Etelke kisasszony se kövesse Málcikám példáját, sietett tiltakozni Misi; mert biz az még sem valami kényelmes állapot, noha az én feleségem meghizott mellette, de csak azért ám, mert én hizlaltam, én voltam férje. Oh én igen jó asszony tartó vagyok! Majd meglátom, hizik-e Málcika új férje mellett, noha mostani férje még talán nálam is nagyobb papucshős, én nem szégyenlem bevallani, hogy az voltam és leszek ezután is, ígérkezett hősünk.

Igazán jól mulattunk vele, és historizálásával magunkat, ha nem hittük is neki. Még elbeszélte, milyen jól mulattak, mennyit tánczolt felesége lakodalmán.

Azután a négy szobás szállást is azon mód, a mint volt mindennel felszerelve, átadta az új házastársaknak, maga addig, míg feleséget nem talál, egy kisebb, pár szobából álló szállásra vonult.

Nekem tetszett az előadás, bár mennyire valószínűtlen volt is az egész eset. Noha urabátyjával is bizonyította, hogy az mind úgy történt. A mit az mosolyogva meg is tett. Biz ez özvegy ember, még pedig olyan, a kinek a felesége egy héttel elválásuk után csakugyan

egész tisztességgel férjhez ment, magam is ott voltam a lakadalmán, bizonyította az urambátyám, hogy pedig nincs köztök harag, az is bizonyos, mert az öcsém uram mielőtt eljöttünk volna, elment volt nejéhez magát jeleníteni, hogy utazik, tette hozzá tréfásan.

Igaza van urambátyám! én az alatt a hét év alatt Szimándlinak születtem, épen azért iparkodnám, minél előbb újra megházasodni, míg el nem szokom a jó rendtől.

Nekem pedig az egész előadásban az tetszett, hogy Gácsi Misi csak egy szóval se kárhoztatta nejét, se annak mostani férjét, sőt Málsikájáról a legszeretetteljesebben emlékezett — szereti szegény Misi, úgy látom, Málsikát még most is.

De akár szereti, akár nem, szépen emlékezik róla minden boszuállási vágy nélkül.

Barátját sem vádolja. Málsika igen szerencsés csillagzatban született, ha mostani férje is ehhez hasonló udvarias szokású és engedékeny, békülékeny természetű.

Én elválásunkkor tiszta szivemből kívántam özvegy házasulandó utitársunknak szerencsés boldog házasság életet ezutánra.

Nem tudom, Etelke mit kívánt neki.

Hálaul Kakas Mártonhoz!

„A tudósok mindent tudnak“ költeményéért.

Eredeti egy gondolat . . .

Köszönöm ötletedet!

Hogy egy rövid költeményben

Lezúgtad ellenemet.

Hozzáadattal szolgálok —

S megmutatom jottáig:

Volt szárazság, és utána

Eső, árvíz, túlságig.

Nyolczszáz harmincz négytől hatig

Kis víz volt a réteken,

Kivül pedig égető nap

És kabócza mindenben.

Harminczhét és negyven között

Folyvást viz évről évre,

Vidd el uram! reménykedve

Pillantánk fel az égre!

Akkor is volt okos ember

S megérték rá az eszmék:

Hogy a Tisza áradását

Töltés közt — levezessék.

Egy nagy emberrel élükön

Pesten gyűlést tartottak,

S „Tiszavölgyi társulatban“

Mindnyáján alakultak.

Negyvenhétben már épültek

A töltések sok részben,

Kilenczben meg már vetemény

Diszlett a mentett téren.

Az ellenfél az eredmény

Miatt adta meg magát,

Bámulta a buja termés

S szívta a lucrum szagát.

Ötvenben egy új rendezés

Érte a Tiszavölgyet,

Ő maradt annak, a mi volt!

De megoszták a földet.

Egy régi nagy társulatból

Lett 4. 5. imitt amott,

S hol kedvező volt a helyzet

Külön alakultak ott.

Ennek is volt jó oldala!

Gyorsítá az építést.

Hol pedig nem építhettek

Megadta a jó intést

„Fuss vagy fizess, tölts vagy szaladj;

Mert röviden itt leszek,

S a mit eddig nem bírtam is,

Hatalmam alá veszek.“

És úgy tett a miként mondta:

Ötvenötben érkezett,

A réteken kirohant, és

Temérdek foglalást tett.

Fegyvernektől a Körösbe

Omlott habja egymásra,

Poroszlón és Madarason

Sok ház dült le rakásra.

Néhány száraz év lett ismét

Feledék a nagy csapást,

De még nem vádolta senki

A szegény szabályozást. —

Hatvanban ismét tenger jött.

A rémült nép dolgozott,

Mig a rohanó víz elé

Jó gátakat nem húzott. —

Száraz évek következtek

Hatvanhárom rá'dással.

E tavaszon semmi árvíz,

A nép küzdve egymással

Átkozta a szabályozást.

Tudós s mind tudatlanok,

Hogy az eső nem létében

Egyedül a töltés ok!

Hó kevés volt, árvíz misem,

De annál több rettegés

A tavaszon, hogy már megint

Lehetetlen jó termés.

S legyen hála az Istennek!

Van a népnek mindene,

S a töltés ellenségei

Végkép lefegyverezve.

Nyomorultak, rövidlátók

Az idő járásába,

Kenyeret éve, hogy mertek

Ávatkozni titkába?

Nem tudjátok, hogy ott felül

Rátok bizva mi sincsen,

De jól mondá Kakas Márton:

„Legfőbb tudós az Isten!“

Egy régi Nygybarát.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei

Oraculum. Az ember olyan bizonyosan tud mindent, a mi meg fog történni; hanem azért soha sem történik semmi.

— — A dánus apró hadi-hajókat elfogdosta a „Tengeri kutya.” Ezek hát a hajóhadakkal is a tengeri kutyára jutottak.

— — Összegyűjtöttem a Blondin-ünnepély alkalmával egy csoport nyilatkozatot azon kérdés fölött, melyet bizonyosan minden ember intézett a legközelebb álló szomszédjához, mikor az a komédiás azt a másik desperátus embert a kifeszített kötélén átvitte a nyakába ültetve: „*menygyiért engednél magadat így átvitetni azon a kötélén?*”

Egy fiatal ember így szólt: ha e tömérdek szép leány közül, a ki most itt van, a legszebbiket megcsokolhatnám.

Egy másik ajánlata ez volt: „ha azt a darab földet, a mit onnan magasból körül lehet látni, mind *nekem adnák*, — még pedig adómentesen.”

A harmadik nem kívánt sokat: „csak a *tyúkszemem szünne meg fájni*, mire átvizsz.

A negyedik aligha nem szerkesztő volt, mert azt mondta, hogy átvitetné magát Blondinnal, ha az a ki megnézi, mind egy évre *előfizetne* a lapjára.

Egy fellábas *) vitéz ajánlata az volt, hogy vállalkoznék rá, „ha mingyárt *penzionatus* Feldmarschallá tennék.”

Egy conjectural vezércikk író nagyot akart mondani: „rá nem szánám magamat az *augustenburgi herczeg minden örökségi jussáért.*”

Egy vén író, ki nagyon rég igyekszik tudóstársasági taggá lehetni; így sohajta fel: „át hagynám magam

vinni, ha a kötél vége az *akadémia palotájának az erkélyéhez* volna kötve.”

Egy orvos azt a jutalmat kötötte ki magának, hogy átvitetné magát, ha Blondin megigérné neki, hogy ha leesik a kötélről, a *kadáverét neki engedné át bonczolás végétt.*”

Bernát Gazsi azt mondta, hogy átvitetné magát Blondinnal, ha a hitelezőinek *terminus praeclusi* volna kitűzve arra az időre, a mig e helyzetben található, az executiora s alternativa engedve, hogy utána menjenek a kötélén, vagy keresetük elévüljön.”

Végre Zebulon azt mondta: „szívesen atengednik magamat vitetni Blondin nyakába, ha megint a nekem nyakamba ülni egy harmadik ember, a kit in gondolok, is azt in onan beledobhatnik a Dunába.”

H ó d o l a t.

Egész világnak legnagyobb királya
Ki volt valyon? nekem ki mondja meg?
Nagy Sándor volt-e? Xerxes, vagy Szwatopluk?
Napoleon, vagy tán egy Mohamed?
Gambrinussal ki mer egy sorba állni?
Hisz' hozzá képezt mind mind csak balek!

Azok mit tettek? — öltek, gyilkolának!
Kezökre népek vére száradott!
Nevök fennmaradt, ámde mért maradt fenn?
— Belénk verék az iskolába, ott.
Gambrin nevét ki kényszerít tanulni?
S nem él-e mégis túl sok századot!

Népeknek üdvét csak ő eszközölte,
Teremtven *czikkelyt*, nem törvénybelit,
De mégis olyat, melynek légkörében
Önkénytelen szeretet, béke nyit.
Gambrin királynak nem volt háboruja:
A *sör* tartandja fel becses nevit!

Éltem legyen neked szentelve oh nagy!
Ajkam neved hirdesse untalan.
Im' telve van már szellemed-fióval
Szing betelve stibli-poharam,
Érted őritem legnagyobb király te,
S tiszteletedre — leiszom magam!

Támburás.

Gambrinus buzgó tisztelője.

— Nem jön vacsorálni?
— Nem lehet. *Villás uzsonnát* vettem magamhoz
— Villás uzsonnát? Mi az?
— Hát Gabeljansen, ad formam Gabelfrühstück.
— S miből áll az?
— Hát eperből és cigány megygyből.

*) Nehogy fél lábának szedd, te gyerek!

Csizmadia

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.
Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.